

عنوان مقاله:

بررسی جناس در غزل های فروغی بسطامی

محل انتشار:

پژوهشنامه ادب غنایی، دوره 12، شماره 22 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

محمد بارانی - دانشیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

ایوب امیدی - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

در شناخت هرچه بهتر یک اثر ادبی به ویژگی بیان مطالب و نحوه ی خاص ایراد آن توجه می‌شود. بین زبان یک اثر و ذهن و روح صاحب اثر ارتباط تنگاتنگی برقرار است؛ چرا که ابزار یک نویسنده در انتقال اندیشه و احساسات وی، واژگان و الفاظاند. از جمله امکاناتی که باعث زایش موسیقی درونی شعر است، می‌توان به صنایع بدیع لفظی از قبیل انواع سجع، انواع جناس و انواع تکرار اشاره کرد. جناس یکی از ابزارهای ایجاد موسیقی در کلام و از انواع قاعده افزایی است و کارکردهای مختلفی دارد. فروغی بسطامی از شاعران توانای عصر قاجار (قرن سیزدهم هجری) است. وی مدتی از عمر خود را به مدح شاهان قاجاری به ویژه ناصرالدین شاه گذراند. او در فن غزل سرایی از استادان مطرح این دوره است. روش به کار رفته در این مقاله توصیفی-تحلیلی و استناد به آمار است به این گونه که پس از تعریف، به استخراج دقیق بسامد انواع جناس و تحلیل آن‌ها پرداخته شده است. نتایج بررسی نشان می‌دهد جناس اشتقاق با 8/16 % بیش‌ترین بسامد و جناس مرکب با 1 % کم‌ترین بسامد را در غزل‌های شاعر دارند.

کلمات کلیدی:

فروغی بسطامی، غزل، بلاغت، بدیع لفظی، جناس

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/861023>

